

בבית המשפט העליון

עפ"א 26-01-26549
עפ"א 26-01-40418

לפני: כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ

המערער בעפ"א 26549-01-26
26 והמשיב בעפ"א 40418-01-26
:01-26

המערערת בעפ"א 40418-01-26
01-26 והמשיבה בעפ"א 5
:26549-01-26

נגד

- המשיבים: 1. ידיעות אינטרנט
2. יואב זיתון
3. אילנה קוריאל
4. ח"כ אלמוג כהן

ערעורים על החלטות בית המשפט המחוזי בבאר שבע
(השופטת ר' תורן) מהימים 14.12.2025 ו-7.1.2026 במ"ת
41844-11-23

תאריך הישיבה: כ"ו בטבת התשפ"ו (15 בינואר 2026)

בשם המערער בעפ"א
26549-01-26 והמשיב 5
בעפ"א 40418-01-26:

בשם המערערת בעפ"א
40418-01-26 והמשיבה 5
בעפ"א 26549-01-26:

בשם המשיבים 1-3: עו"ד פז מוזר; עו"ד נתאי צוריאל

בשם המשיב 4: עו"ד אפרים דמרי

פסק-דין

לפניי שני ערעורים על החלטות בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופטת ר' תורן) מיום 14.12.2025, והחלטה משלימה מיום 7.1.2026 במ"ת 41844-11-23, בגדרן הורה על הרחבת פרסום פרטי ההליך, ובכלל זה שמו של הנאשם (להלן: המערער) ופרטים אודות עדי התביעה.

1. ביום 20.11.2023 הוגש כתב אישום נגד המערער (הוא המערער בעפ"א-26549-01-26 והמשיב 5 בעפ"א 40418-01-26), המייחס לו ביצוע עבירות ביטחוניות ובכללן: ריגול חמור לפי סעיף 113(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); מסירת ידיעה סודית, לפי סעיף 113 א לחוק; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק; וכניסה למקום צבאי, לפי סעיף 115(א) רישא לחוק. על-פי הנוסח המותר לפרסום של כתב האישום, בעיצומה של מתקפת הטרור הרצחנית מרצועת עזה ביום 7.10.2023, ובמקביל לגיוס כוחות מילואים רבים, התחזה המערער לקצין בדרגת סרן. תוך ניצול המצב המורכב ששרר במפקדת פיקוד דרום בימיה הראשונים של מלחמת "חרבות ברזל", ותוך הצגת מצגי שווא, השיג המערער מידע סודי ברמת סיווג גבוהה, תיעד אותו והעבירו לגורמים אזרחיים וצבאיים שלא היו מוסמכים להיחשף לו. כתב האישום מוסיף ומתאר את מפגשיו של המערער עם גורמים שונים, כאשר פרטיהם ומקומות המפגש עמם הושחרו מטעמי ביטחון המדינה.

2. עם הגשת כתב האישום, נעתר בית המשפט המחוזי לבקשת המדינה והורה על קיום הדיון בדלתיים סגורות ועל איסור פרסום פרטים מההליך ומהחקירה, מכוח סעיפים 68(ב)(1) ו-70(א) ו-(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט). בחלוף כחודשיים, ביום 10.1.2024, בעקבות בקשה שהגישו גורמי תקשורת (המשיבים 1-3 בערעורים), הותר פרסום פרפראזה על הפרשה, תוך הותרת צו איסור הפרסום על כנו. בהמשך, ביום 12.2.2024, לבקשת המדינה ובהסכמת יתר הצדדים, צומצם צו איסור הפרסום עוד יותר, והותר פרסום נוסח מושחר של כתב האישום. לצד זאת, נדחתה בקשתו של חבר הכנסת אלמוג כהן (להלן: המשיב 4), לפרסום שמו של המערער. בית המשפט המחוזי קבע כי חשיפת שמו ופרטיו האישיים של המערער, בשים לב למידע לו נחשף, למועד ביצוען לכאורה של העבירות, למצב הלחימה שבו מדינת ישראל מצויה, ולמצבו הרפואי – עלולה להביא לפגיעה בביטחון המדינה במידה המצדיקה את איסור פרסום שמו. ערעור שהגיש המשיב 4 על החלטה זו נדחה על-ידי השופט י' אלדון ביום 14.3.2024. השופט אלדון הדגיש את החשש כי חשיפת פרטי המערער והגורמים עמם נפגש "עלולה לתת כלים בידי אויבי מדינת ישראל". לצד זאת עמד על מאפייניו האישיים של המערער, ובפרט מצבו הנפשי המורכב. הוא הוסיף כי "יש להניח כי המדינה, כפי שפעלה עד כה, תוסיף ותבחן בחלוף הזמן את האפשרות לפרסם פרטים נוספים על אודות הפרשה החמורה" (וראו: ע"פ 1350/24 ח"כ אלמוג כהן נ' מדינת ישראל (14.3.2024) (להלן: ע"פ 1350/24)).

3. בקשות נוספות מטעם משיב 4 לעיון חוזר מיום 27.10.2024 ומיום 15.4.2025, נדחו על-ידי בית המשפט המחוזי בהחלטותיו מיום 11.11.2024, ומיום 18.5.2025. דחיות אלו נבעו, בין היתר, מן הקביעה שלא חל שינוי נסיבות מהותי המצדיק את שינוי ההחלטה; וכי השיקולים הביטחוניים, בהתחשב בהמשכות הלחימה, עודם תקפים.

4. הבקשות האחרונות שנדונו על-ידי בית המשפט המחוזי הן בקשותיהם לעיון חוזר של גורמי התקשורת ושל המשיב 4 לביטול צו איסור הפרסום, ולחלופין צמצומו, בשל שינוי הנסיבות. בהחלטתו מיום 14.12.2025 – היא ההחלטה העומדת במוקד דיונו – נעתר בית המשפט המחוזי לבקשות באופן חלקי. נקבע כי נקודת האיזון בין עיקרון פומביות הדיון לבין יתר האינטרסים – השתנתה, כך שידו של הראשון על העליונה. זאת, עקב נסיבות חדשות המצדיקות צמצום נוסף של הצו, חרף התחשבות במצבו הנפשי המורכב של המערער. נסיבות אלה כללו את חלוף הזמן – שנתיים מיום הגשת כתב האישום ומראשית המלחמה; דעיכתה של המלחמה וסיום שלביה העצימים; וריכוך עמדת גורמי ביטחון המידע בנוגע לחיסוי חלק מן המידע. עם זאת, קבע בית המשפט המחוזי כי "האינטרס של ביטחון המדינה מצדיק לחסות שמות בעלי תפקידים מבצעיים אשר משרתים בצה"ל ופקודת מטכ"ל אוסרת את חשיפתם, זאת בין השאר בשל ביטחונם האישי, בשל האפשרות כי ייעשה ניסיון להעמידם לדין בחו"ל בגין חלקם במלחמה, והחשש שהפרסום יביא עליהם איום איסופי התקפי של גורמים עוינים". בהתאם לכך, הורה בית המשפט המחוזי על ניסוח מסמך הכולל תיאור של ההליך המשפטי. מסמך זה, שעיקריו הוסכמו על-ידי הצדדים ושאושר על-ידי בית המשפט ביום 7.1.2026, כלל, בין היתר: פרפראזה על ההליכים המשפטיים; פירוט הנושאים שבמחלוקת; תיאור הגורמים להם לפי כתב האישום מסר המערער מידע, ללא ציון שמם; חשיפת דרגה ואות ראשונה משמות עדי התביעה, למעט אנשי שב"כ; אי חשיפת שמות יחידות צבאיות ובסיסים צבאיים; ועיקרי חוות הדעת הפסיכיאטרית אודות המערער ועמדות הצדדים בעניינה. נקבע כי מסמך זה, לרבות שמו המלא של המערער יותר לפרסום, תוך שניתן צו לעיכוב הביצוע לצורך שקילת הגשת ערעור.

5. על החלטה זו, וכן על ההחלטה המשלימה המאשרת את תוכן המסמך שיותר לפרסום, הוגשו שני ערעורים ממוקדים: ערעורו של המערער שעניינו בהתרת חשיפת שמו; וערעור המדינה, שעניינו בחשיפת דרגתם לצד אות משמם של עדי תביעה שהם קצינים בכירים, כפי שיורחב להלן.

6. ערעורו של המערער נשען על שני אדנים: הראשון, הטענה לקיומה של סכנה הנשקפת לחייו ולשלומו; השני, הפגיעה החמורה בזכותו לפרטיות, הנגזרת מפרסום שמו לצד עיקרי חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו הכוללת מידע רפואי רגיש אודותיו.

7. המערער טוען כי מאז מעצרו, הוא עומד במוקדו של "מחול שדים", המזין שמועות ותיאוריות קונספירציה פרועות וחסרות כל אחיזה במציאות. בגדרן של אלה, מיוחסות לו האשמות שווא חמורות, לרבות בגידה במדינה ושיתוף פעולה עם האויב. לשיטתו, פרסום שמו ופרטיו המזהים לצד תיאוריות קונספירציה אלה מקים סכנה קונקרטית לחייו, נוכח עוצמת ההתלהמות והשנאה הציבורית כלפיו. סכנה זו, לטענתו, לא זכתה למשקל הולם, ולמעשה לא זכתה למשקל כלל בהחלטות בית המשפט המחוזי, אשר בכך כשל בעריכת איזון ראוי בין האינטרסים השונים.

8. עוד מלין המערער כי ההחלטה לחשוף את שמו, בצמוד לפרסום קביעות מפורטות הנוגעות למצבו הנפשי, מהווה פגיעה חמורה בליבת זכויותיו לפרטיות ולכבוד. לטענתו, התרת הפרסום תסיר, הלכה למעשה, את החיסיון הרפואי לו הוא זכאי ותסב לו נזק בלתי הפיך. בהקשר לכך מפנה המערער לפסקי דין התומכים בגישה לפיה ניתן לפרסם מידע רפואי בעל עניין ציבורי תוך התממתו. בהתאם לפתרון זה מציע המערער כי גם בעניינו יפורסם המידע אשר יש אינטרס ציבורי בפרסומו, תוך הסתרת פרטיו המזהים – כך שהאינטרס הציבורי יצא נשכר מבלי לפגוע בזכויותיו באופן בלתי הפיך.

9. המערער מדגיש כי שני אדנים אלו, הגם שכל אחד מהם עומד בפני עצמו, מחזקים ומעצימים זה את זה בהצטרפם. חשיפת פרטים רגשים על מצבו הנפשי מזינה ומעצימה את תיאוריות הקונספירציה הקיימות, באופן שיוצר סכנה "לחייו ושלומו, הפיזי והנפשי"; ובד בבד התפשטות הקונספירציות מחריפה את הפגיעה בפרטיותו ובכבודו. לגישת המערער, כל רכיב מזין ומחזק את חומרת הרכיב השני, וביחד הם מצדיקים באופן מובהק את חיסוי פרטיו האישיים להגנה על חייו וכבודו.

10. המדינה אינה מערערת על מתווה הפרסום הכולל שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי, לרבות פרסום שמו של המערער; ערעורה ממוקד רק בחשיפת דרגתם ואות משמם של קצינים בכירים – וזאת בטענה שהדבר עלול לפגוע בביטחון המדינה. המדינה מדגישה כי בית המשפט המחוזי עצמו קבע כי האינטרס של ביטחון המדינה מצדיק לחסות שמות של בעלי תפקידים מבצעיים בצה"ל, ואף ציין את קיומה של פקודה האוסרת את חשיפתם. לרקע זאת נטען, כי בשל מספרם המצומצם של קצינים בדרגות אל"ם ומעלה, המתווה שקבע בית המשפט המחוזי – לפיו יפורסמו דרגתם ואות אחת משמם – עלול להוביל לחשיפתם בפועל, ובכך לסכל את התכלית הביטחונית שבית המשפט המחוזי אימץ מפורשות. לפיכך, מבקשת המדינה כי קצינים אלה יופיעו בציון "קצין בכיר" בלבד, ולחלופין, עם מספר סידורי ודרגה, ללא האות הראשונה של שמם. המדינה מדגישה שהצעות אלו מבוססות על עמדת גורמי הביטחון והן עולות בקנה אחד עם העיקרון שהתווה בית המשפט המחוזי.

דיון והכרעה

11. אקדים אחרית לראשית ואציין כי לאחר עיון בערעורים מזה ומזה, ולאחר שמיעת טענות הצדדים בדיון, מצאתי כי דין ערעורו של המערער להידחות, בפרט בשים לב להצהרת באת-כוחו, כפי שתפורט; וכי דין ערעור המדינה להתקבל.

12. נקודת המוצא לדיוננו נטועה במעמדו הרם של עקרון פומביות הדיון, המעוגן בחוק-יסוד: השפיטה ומהווה נדבך יסודי בשיטת המשפט הישראלית (ראו סעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה; סעיף 68(א) לחוק בתי המשפט; בג"ץ 18225-06-25 גילון נ' ממשלת ישראל, פסקאות 1-3 (1.12.2025); ע"פ 1350/24, בפסקה 8). לא ראיתי להכביר מילים על חשיבותו של עקרון זה, שהוא בבחינת מן המפורסמות, ואסתפק בלציין כי הוא מבטא תפיסה לפיה "אור השמש" הוא אשר מבטיח את תקינות ההליך השיפוטי, את איכות ההכרעה ואת אמון הציבור בהליך, בהיותו מנוהל בשקיפות וחשוף לעין הביקורת הציבורית (להרחבה ראו: ע"א 4963/07 ידיעות אחרונות בע"מ נ' עו"ד פלוני, פסקה 7 (27.2.2008) (להלן: עניין ידיעות אחרונות); ע"פ 8225/12 פלונית נ' פלוני, פסקה 10 (24.2.2013) (להלן: עניין פלונית); רע"פ 2783/19 קרא נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (2.1.2020) (להלן: עניין קרא)).

13. ואולם, עיקרון-על זה אינו מוחלט ואינו עומד לבדו. המחוקק הכיר בצורך לסייגו במקרים פרטניים המצריכים ניהול הליך בדלתיים סגורות או הטלת צו איסור

פרסום. לענייננו רלוונטיים במיוחד הסייגים הנוגעים לשמירה על ביטחון המדינה, הגנה על ביטחוננו של בעל דין, ומניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אדם בשל חשיפת מידע רפואי אודותיו (ראו סעיפים 68(ב)(1) ו-70(ד) לחוק בתי המשפט). יובהר, כי בהתאם להלכה, ההכרעה השיפוטית אינה מחייבת בהכרח בחירה דיכוטומית בין חשיפה מלאה לבין חיסיון מוחלט. תחת זאת נדרש איזון עדין ומתמיד בין הערכים המתנגשים. על בית המשפט לבחון את עוצמת העניין הציבורי במידע אל מול הטעמים שבבסיס החיסיון, ולתור אחר פתרונות מידתיים שיגשימו את תכלית ההגנה על אינטרסים אלו, תוך פגיעה פחותה ככל הניתן בזכות הציבור לדעת (ראו מיני רבים: עניין ידיעות אחרונות, בפסקה 11; רע"א 482/13 אליהו חברה לביטוח בע"מ נ' פלונית, פסקה 9 (23.4.2013) (להלן: עניין אליהו)).

14. לצד נקודת מוצא זו – בדבר חשיבות עיקרון פומביות הדיון – יש לזכור את כלל אי-ההתערבות של ערכאת הערעור בהחלטות הערכאה הדיונית; בפרט בהינתן המסגרת הדיונית הנוכחית. כפי שנקבע בפסיקה, "בכל הנוגע לבקשות להסרת צו איסור פרסום המוגשות לפי סעיף 70ג לחוק בתי המשפט, מסור לבית המשפט שיקול דעת רחב" (עניין קרא, בפסקה 16); תפקידה של הערכאה הדיונית לבחון את מכלול הנסיבות הרלוונטיות ולהכריע כחוכמתה לאור הדין והפסיקה (בש"פ 6988/19 פלוני נ' הוצאת עיתון הארץ, פסקה 35 (26.11.2019); וראו עוד: ע"פ 8861/22 דנה ושולה סטודיו בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (20.4.2023) (להלן: עניין דנה ושולה סטודיו בע"מ)). בנסיבות אלו, כאשר הערכאה הדיונית שקלה את כל הראוי להישקל, ושמעה את הצדדים, ככלל – בית המשפט שלערעור לא יתערב בהחלטותיה.

15. בענייננו, ואף שנמצא לקבל את ערעור המדינה באופן נקודתי ומתוחם, עיון בהחלטות בית המשפט המחוזי מעלה כי הן שקולות ומדודות. בית המשפט המחוזי לא נחפז להתיר את פרסום הפרטים; הוא דחה מספר בקשות לעיון מחדש, ואף את ההחלטה לצמצם את צו איסור הפרסום קיבל רק לאחר ששב ושמע את כלל הצדדים, ואת עמדת גורמי הביטחון. בהחלטתו בחן בית המשפט המחוזי את הנסיבות שהשתנו, ובכללן – חלוף הזמן, השינוי במצב הביטחוני, והעניין הציבורי בפרשה – ומצא כי במכלול השיקולים, הצטברותן של כל הנסיבות הללו מצדיקה שינוי בנקודת האיזון בין האינטרסים השוקלים.

ערעור המערער

16. אפתח בהתייחסות לטענה שפרסום שמו של המערער יסכן את חייו. ראשית, עיון בתגובת המערער לבקשה לצמצום צו איסור הפרסום בבית המשפט המחוזי, מיום 1.12.2025, מעלה כי טענה זו לא הועלתה אלא באופן רפה, במשפט בודד בשולי התגובה, שבו צוין כי הוא "[י]הא נתון למתקפות, מילוליות או פיזיות"; הא – ותו לא. גם עיון בפרוטוקול הדיון מיום 9.12.2025 מלמד כי בא-כוח המערער לא העלה כל טענה בעניין זה אלא בשלב הערעור. שנית, המערער נעצר בתנאי אשפוז, בהתאם לסעיף 16(א) לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991, ובהיותו נתון במשמורת, ספק אם יש מקום להעלות טענה לסכנה הנשקפת לחייו. שלישית, ובכך העיקר, טענתו בדבר סיכון הנשקף לו נטענה בעלמא, מבלי שהובא בדל של תשתית ראייתית לתמיכתה. יודגש כי גם בלקט הפרסומים מהאינטרנט ומהרשתות החברתיות שצורפו לערעור המערער – אין כל תמיכה, אף לא ברמז, לסיכון הנטען, וגם לגורמי הביטחון אין כל מידע על סיכון כאמור. במצב דברים זה, קיים קושי לקבל את טענת המערער לחשש ממשי לסיכון חייו כתוצאה מפרסום שמו.

17. אשר לטענה לפגיעה בפרטיות. כפי שהובהר לעיל, הכרעה שיפוטית בסוגיות הנוגעות לאיסור פרסום מחייבת עריכת איזון עדין בין עקרון פומביות הדיון, הנגזר מזכות הציבור לדעת, לבין זכויות פרט חוקתיות, ובכללן הזכות לפרטיות ולכבוד. אכן, אין חולק כי פרסום מידע על מצבו הרפואי של אדם עשוי לעלות כדי פגיעה בפרטיות. אלא שקביעה זו אינה אלא תחילת הדרך. טרם הכרעה יש מקום להידרש לאופי המידע ולמידת רגישותו, שכן עקרון פומביות הדיון נסוג מפני הזכות לפרטיות רק מקום בו הפגיעה בזכות זו היא חמורה (עניין אליהו, בפסקה 9). עוד יש לבחון את מידת הפגיעה בעקרון פומביות הדיון כתוצאה מחיסוי המידע ולשקול האם ניתן לאזן בין השניים. מקום בו נמצא כי הפגיעה בפרטיות היא חמורה, ניצבות לפנינו שתי דרכים מרכזיות לאיזון: האחת, בה מצדד המערער – להרחיב במישור התוכן ולצמצם את הפרטים המאפשרים זיהוי. קרי, לפרסם את מכלול הפרטים הנוגעים לפרשה, לרבות מצבו הרפואי, תוך חיסוי שמו. האפשרות השנייה, היא לצמצם במישור התוכן ולהרחיב את זיהוי. כך, יפורסם שמו המלא של המערער, תוך הצנעתם של הפרטים הרפואיים או חלקם (על ההבחנה בין מישור התוכן למישור הזיהוי, ועל הצורך לאזן ביניהם ראו: עניין דנה ושולה סטודיו בע"מ, בפסקה 14; ע"ח 25-05-48447 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (24.7.2025)). כפי שאבהיר להלן, בנסיבות העניין שלפניי, הדרך השנייה היא העדיפה.

18. הטעם המרכזי להעדפת הגישה השנייה נעוץ בעובדה ששמו של המערער פורסם זה מכבר, הן ברחבי האינטרנט והרשתות החברתיות (כפי שעולה מהפרסומים שהוצגו

על-ידי גורמי התקשורת) הן בהחלטות שיפוטיות פומביות. אכן, אני ערה לעמדה שנשמעה לא אחת בבית משפט זה לפיה אין להסכין עם מצב שבו "בדרך של עשיית דין עצמי, הפרת צווי איסור פרסום וקביעת עובדות בשטח" יעוצב האיזון העדין שבין עקרון פומביות הדיון לבין עקרונות ושיקולים אחרים" (ראו: ע"פ 1350/24, בפסקה 17; וראו עוד: עניין פלונית, בפסקה 22). כשלעצמי, מסופקת אני עד כמה ניתן להתעלם ממצאות זו; זוהי מציאות החיים, ודומני כי יש להביאה בחשבון במכלול השיקולים לעת הכרעה. מכל מקום, בענייננו אין צורך להרחיב בכך, שכן שמו של המערער פורסם אף בהחלטות שיפוטיות פומביות. כפי שהציגו גורמי התקשורת, בתביעות שהפרשה דגן נכרכה בהן, נכלל שמו המלא של המערער לצד תיאור מעשיו בימיה הראשונים של המלחמה. החלטות אלה פורסמו במאגרים המשפטיים (ראו: ת"א (שלום ת"א) 47103-02-24 בר אלי נ' גלאון (27.10.2024); עש"א (מחוזי מרכז) 43546-05-25 קליין נ' הסיוע המשפטי (27.7.2025)). פשיטא שמציאות זו משנה את נקודת האיזון הנדרשת בנסיבות אלו, ומטה את הכף לעבר פרסום שמו, או ליתר דיוק: לעבר פרסום שמו גם בגדרי התיק דגן.

19. נוכח העניין הציבורי בפרסום שמו של המערער, ובפרט לאור חשיפתו בפועל, סברתי כי יש להעדיף את פרסום שמו על פני פרסום פרטים מפורטים על מצבו הנפשי בעילום שמו. הדעת נותנת כי משהתחורר שפרטיו של המערער נפוצו זה מכבר, הרי שעל מנת למזער את הפגיעה בו, יש להסיט את הדגש ממניעת זיהויו, אל הצרת היקף הפרסום הפוגע בפרטיותו. ואולם, בדיון שהתקיים לפניי, הבהירה באת-כוח המערער מפורשות, כי ככל שיוחלט על פרסום שמו, אין הוא מעוניין בצמצום היקף הפרסום שהותר בנוגע למצבו הרפואי, וכי ניתן להותיר את הנוסח לפרסום כפי שנקבע בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 7.1.2026 – על כנו. בנסיבות אלו, בהינתן הסכמת באת-כוח המערער לנוסח שנקבע, ובהתחשב בכך, שהן לדעת המערער הן לדעת המדינה, מדובר בנוסח מתון ומדוד שגובש על-ידי בית המשפט המחוזי ומקובל על הצדדים, לא מצאתי עילה לשנותו.

20. לבסוף, בשולי הדברים, אין להותיר ללא מענה את טענת המערער כי חשיפת שמו ומצבו עלולה להעצים את תיאוריות הקונספירציה ואת 'מחול השדים' הסובב את הפרשה. המערער ייחס משקל ניכר לתיאוריות אלו, שעל קיומן למד בית המשפט מכתב הטענות שהוגש בערעור. ואולם, ניסיון החיים מלמד כי איסור פרסום, אף כשהוא מוצדק בנסיבותיו, הוא העלול להזין תיאוריות קונספירציה, או למצער להוות כר פורה להתפתחותן. משנסגרו הדלתיים והושחרו הפרטים, נשתלו זרעי הספק והחשד בלב הציבור. על כן, דומה כי פרסום הפרטים לא רק שלא יתרום להגברת כוחן של הקונספירציות, אלא שהוא המענה ההולם לאותן שמועות והשערות; וחשיפת המידע

הנכון, כפי שנקבע בהחלטה, תעניק לציבור את הכלים הנדרשים להבחין בין אמת לשקר, ובתקווה, למזער את נפחן של הקונספירציות.

משאלה הם פני הדברים, לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, ודין ערעור המערער להידחות.

ערעור המדינה

21. כאמור לעיל, ערעורה של המדינה היה ממוקד, והגיונו בצדו. מצאתי לקבל את עמדתה, לפיה אין אינטרס ציבורי בפרסום האות הראשונה של שמם של קצינים בכירים, וכי פרסום כאמור עלול להוביל לזיהויים בפועל – בניגוד לתכליתה של החלטת בית המשפט המחוזי שראה לחסות את שמם משיקולי ביטחון המדינה. עמדה זו התקבלה על דעת הצדדים כולם, למעט המשיב 4, הסבור כי יש להעדיף פרסום של "כמה שיותר פרטים שהציבור ידע", וכי פרסום האות הראשונה של הקצינים עשוי לסייע בזיהויים. אלא שעמדה זו עומדת כאמור בסתירה חזיתית להחלטת בית המשפט המחוזי שהורה לחסות את זהותם – החלטה שעליה בחר שלא לערער.

22. סוף דבר: ערעור המערער – נדחה. ערעור המדינה – מתקבל, במובן זה שסעיף 17(ד) להחלטת בית המשפט המחוזי מיום 14.12.2025, וכן סעיף ד' להחלטה המשלימה מיום 7.1.2026 יתוקנו, באופן שעדים שדרגתם אל"ם ומעלה – תפורסם דרגתם ללא האות הראשונה של שמם.

המזכירות תפעל להמצאת פסק הדין לכלל הצדדים.

ניתן היום, ג' שבט תשפ"ו (21 ינואר 2026).

גילה כנפי-שטייניץ
שופטת